

Arrest

nr. 150 090 van 28 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Indiase nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 juli 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 mei 2015.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 juli 2014 tot afgifte van twee bevelen om het grondgebied te verlaten.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring vast.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking van 26 mei 2015 de grond werd meegegeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Het ingestelde beroep komt onontvankelijk voor, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang.

Op 5 april 2013 worden de beslissingen genomen door de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris tot het opleggen van de inreisverboden met een duur van drie jaar aan verzoekers betekend. Uit het administratief dossier en de database waarin de rol van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgenomen is blijkt niet dat er beroep aangetekend werd tegen de twee inreisverboden. Bijgevolg zijn deze beslissingen definitief geworden.

Artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet definieert een inreisverbod als volgt: “de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...)”.

Gelet op bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij het wettelijk vereiste belang ontbeert bij huidig beroep met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij mag, ingeval van een eventuele vernietiging van de beslissing, immers niets anders dan - na te hebben vastgesteld dat verzoekers nog steeds in het Rijk verblijven en onder een definitief inreisverbod, dat niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, staat - vast te stellen dat het verzoekers voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cfr. artikel 74/12, §4 van de Vreemdelingenwet) en een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren op grond van artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet. Het staat verzoekers vrij om een opheffing of opschorting van het inreisverbod - overeenkomstig de daartoe in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet voorziene procedure - aan te vragen.

In de mate waarin verzoekers de schending aanvoeren van artikel 3 van het EVRM en in algemene bewoordingen verwijzen naar de problematische toestand in India, merkt de Raad op dat verzoekers geen verdere uitleg geven noch concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten, aanwijzingen of bewijzen aanbrengen die aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM.

Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin. De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het overige betoog van verzoekers doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.”

2.3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. Op 29 mei 2015 dienen verzoekers een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 24 juni 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking 26 mei opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“De verzoekende partijen zetten uiteen dat het bestaan van inreisverboden de verwerende partij niet vrijstelt van de verplichting de omstandigheden die zij bij haar aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 heeft aangevoerd te onderzoeken. Waar de voorzitter erop wijst dat thans geen beslissing op grond van voormeld wetsartikel maar wel een bevel om het grondgebied te verlaten voorligt, repliceren de verzoekende partijen dat in het geval de verwerende partij een positieve beslissing zou nemen inzake hun aanvraag op grond van voormeld artikel 9bis, het bevel om het grondgebied te verlaten zal moeten worden beschouwd als ingetrokken. De verwerende partij verwijst naar de beschikking.”*

2.5. Vooreerst wijst de Raad erop dat, opdat verzoekers een belang zou hebben bij de vordering, het niet volstaat dat zij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekers bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover een standpunt innemen en het rechtstreekse karakter van haar belang aantonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

Ter terechtzitting laten verzoekers na hun belang bij de huidige vordering uiteen te zetten, daar zij louter stellen dat *“in het geval de verwerende partij een positieve beslissing zou nemen inzake hun aanvraag op grond van voormeld artikel 9bis, het bevel om het grondgebied te verlaten zal moeten worden beschouwd als ingetrokken.”* Met een dergelijk pleidooi weerleggen de verzoekende partijen de ambtshalve aangevoerde exceptie van gebrek aan belang in de beschikking van 26 mei 2015 niet. Daarenboven heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 28 juli 2015 met nummer 150 089 het beroep tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt verworpen.

Bijgevolg dient er met betrekking tot het betoog ter terechtzitting te worden geconcludeerd dat verzoekers geen elementen aanbrengen die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 26 mei 2015 werd aangegeven.

Met verwijzing naar de beschikking van 26 mei 2015 is het beroep tegen de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, dan ook onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS